

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 168/05-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. februára 2006 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ing. J. G., bytom B., zastúpeného ustanoveným advokátom JUDr. L. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 82/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 82/94 **p o r u š i l** základné právo Ing. J. G., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ing. J. G. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava I **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia Ing. J. G. v sume 10 331 Sk (slovom desaťtisíc tristotridsaťjeden slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. L. F.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 10 331 Sk (slovom desaťtisíc tristotridsaťjeden slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I .

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 25. augusta 2005 č. k. I. ÚS 168/05-8 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. G., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), a ustanovil mu za právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom advokáta JUDr. L. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 82/94.

2. Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 5. marca 1993 podal na okresnom súde návrh na vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo strany D. B. (ďalej len „odporca“) a súčasne sa domáhal doplatenia rozdielu na mzde. Mzdový nárok vylúčil okresný súd 13. decembra 1993 na samostatné konanie (pozri nižšie II. časť odôvodnenia tohto nálezu). Podľa tvrdenia sťažovateľa *„predmetné konanie sa začalo viac ako 12 rokov pred podaním ústavnej sťažnosti a ku dňu jej podania nebolo právoplatne skončené“*.

Postup okresného súdu považuje sťažovateľ za porušenie ním označeného základného práva.

3. Aj napriek viacerým sťažnostiam na nečinnosť súdu a na prietahy v konaní podaniami adresovanými predsedovi okresného súdu podľa tvrdenia sťažovateľa nedošlo k náprave.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadost'učinenie „*v sume 130 000 Sk*“ a náhradu trov konania..

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd, zastúpený jeho podpredsedníčkou poverenou zastupovaním predsedu, vyjadrením sp. zn. Spr. 2012/97 z 12. decembra 2005. Právny zástupca sťažovateľa zaujal stanovisko k uvedenému vyjadreniu okresného súdu podaním z 11. januára 2006.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s predloženým dokumentačným materiálom dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 100/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 82/94.

A

Obvodný súd B. uznesením č. k. 9 C 29/93-23 z 13. decembra 1993 vylúčil na samostatné konanie *„tú časť návrhu navrhovateľa, ktorou sa navrhovateľ domáha doplatenia rozdielu na mzde za obdobie júl 1992 až marec 1993 vo výške 33.300 Sk“*. Navrhovateľom v spore (o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a mzdové nároky) bol sťažovateľ. Vylúčenie časti veci na samostatné konanie (ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. 19 C 82/94) bolo odôvodnené tým, že sťažovateľ sa *„domáha vyslovenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorý skončil zo strany odporcu a jednak... doplatenia rozdielu na mzde od obdobia od júla 1992 do marca 1993... Pretože v danom prípade ide o dva rôzne nároky, pričom tieto spolu nesúvisia a ich spoločné prejednanie by predĺžilo konanie...“*

Pokynom z 15. apríla 1994 bolo uložené súdnej kancelárii pripojiť súdny spis sp. zn. 9 C 29/93 (až po právoplatnom skončení veci). Podľa úradných záznamov z 20. apríla 1994 a 4. augusta 1994 vec ešte nebola právoplatne skončená a podľa záznamu z 27. septembra 1994 požadovaný súdny spis bol *„u referenta, preto som ho nemohla pripojiť“*.

Sťažovateľ 18. júla 1994 požiadal okresný súd o *„... samostatné rokovanie doplatenia rozdielu na mzde ...“*.

Okresný súd 22. novembra 1994 stanovil termín pojednávania na 6. december 1994. Toto pojednávanie (prítomní sťažovateľ a právna zástupkyňa odporcu advokátka JUDr. V. D.) bolo odročené na neurčito *„za účelom prerokovania nároku navrhovateľa s vedením podniku“*. Sťažovateľ mal do 1. januára 1995 súdu oznámiť *„či na návrhu trvá“*.

Okresný súd 16. decembra 1994 stanovil termín pojednávania na 19. január 1995. Na tomto pojednávaní (prítomní sťažovateľ a odporca) boli vypočutí účastníci konania. Pojednávanie bolo odročené na 16. február 1995 s tým, že odporca predloží doklad

(a odôvodnenie) o preradení sťažovateľa do nižšej tarifnej triedy. Sťažovateľovi bolo doručené písomné vyjadrenie odporcu zo 17. januára 1995 k jeho návrhu (žalobe).

Sťažovateľ 7. februára 1995 predložil súdu svoje stanovisko k vyjadreniu odporcu.

Odporca 9. februára 1995 predložil súdu písomné stanovisko k predmetu sporu.

Na pojednávaní konanom 16. februára 1995 (prítomní účastníci konania) boli oboznámené doteraz predložené písomnosti. Pojednávanie bolo odročené na 28. marec 1995 s tým, že bude predvolaná svedkyňa Ing. D. N., CSc., z K. banky, a. s. B.

Sťažovateľ 21. februára 1995 doručil okresnému súdu písomné vyjadrenie ku „*stanovisku odporcu zo 7. februára 1995*“.

Na pojednávaní konanom 28. marca 1995 (prítomní sťažovateľ a odporca) bol oboznámený doterajší priebeh konania, boli vykonané prednesy účastníkov k predmetu sporu a bola vypočutá svedkyňa (bývala vedúca sťažovateľa na pracovisku odporcu). Pojednávanie bolo odročené na 4. máj 1995 s tým, že účastníci majú možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania.

Sťažovateľ 4. apríla 1995 predložil okresnému súdu písomné „*Vyjadrenie k stanovisku svedkyne z 28. 3. 1995*“ a 26. apríla 1995 stanovisko k predmetu sporu.

Na pojednávaní konanom 4. mája 1995 (prítomní sťažovateľ a odporca) bol oboznámený doterajší priebeh konania a posledne doručené písomné prednesy účastníkov. Sťažovateľovi bolo uložené upresniť petit žaloby. Pojednávanie bolo odročené na 15. jún 1995.

Sťažovateľ 11. mája 1995 písomne upravil petit („*rozšírenie doplnenia rozdielu na mzde*“) a predložil súdu písomné „*oboznámenie problémových miest týkajúcich sa súdneho sporu*“.

Odporca 8. júna 1995 doručil súdu „*sumarizáciu (prehľad) organizačných zmien D., zmien mzdových predpisov a z toho vyplývajúce zatriedenie Ing. G. ...*“

Na pojednávaní konanom 15. júna 1995 (prítomní sťažovateľ a odporca) bolo oboznámené podanie odporcu z 8. júna 2005 „*za účelom oboznámenia sa navrhovateľovi*“. Súd uznesením pripustil rozšírenie návrhu a rozsudkom návrh zamietol.

Predseda okresného súdu 7. júla 1995 vyhovel žiadosti zákonného sudcu zo 6. júla 1995 a predĺžil mu lehotu na písomné vypracovanie rozsudku do 15. augusta 1995. Písomné

vyhotovenie rozsudku č. k. 19 C 82/94-43 z 8. júna 2005 bolo doručené účastníkom 21. augusta 1995.

Sťažovateľ 4. septembra 1995 podal proti rozsudku odvolanie, ktoré bolo 14. septembra 1995 doručené odporcovi na vyjadrenie.

Okresný súd 10. októbra 1995 predložil súdny spis na odvolacie konanie Mestskému súdu v B. (ďalej aj „mestský súd“ a „krajský súd“), ktorý uznesením z 19. februára 1996 prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Súdny spis bol doručený okresnému súdu 22. apríla 1996 a uznesenie mestského súdu 30. apríla 1996, resp. 3. mája 1996 účastníkom.

Okresný súd 7. júna 1996 stanovil termín pojednávania na 8. august 1996. Na tomto pojednávaní (konanom za prítomnosti sťažovateľa a odporcu) bol oboznámený doterajší priebeh konania a sťažovateľovi bolo uložené, aby „*doplnil svoje podanie v súlade s uznesením MS*“. Pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Písomným podaním doručeným okresnému súdu 21. augusta 1996 navrhol sťažovateľ vypočuť svedkov Ing. D. N., z K. banky a Ing. E. H., z Ministerstva financií Slovenskej republiky.

Okresný súd 7. októbra 1996 stanovil termín pojednávania na 18. december 1996.

Odporca predložil 9. decembra 1996 okresnému súdu písomné „*vyjadrenie k predmetnej veci*“. Republiková centrála Slovenského odborového zväzu verejnej správy 16. decembra 1996 poverila svoju pracovníčku JUDr. M. S. zastupovaním sťažovateľa v predmetnom spore.

Pojednávanie konané 18. decembra 1996 (prítomní sťažovateľ, jeho právna zástupkyňa, odporca) bolo odročené na neurčito (právna zástupkyňa sťažovateľa sa pokúsi spor uzavrieť mimosúdne).

Sťažovateľ 10. januára 1997 žiadal o vytýčenie pojednávania a navrhol vypočuť už uvedených svedkov. Jeho právna zástupkyňa 13. januára 1996 oznámila súdu, že „*nedošlo k mimosúdnejmu usporiadaniu uvedeného sporu*“.

Okresný súd 14. januára 1997 stanovil termín pojednávania na 17. február 1997 (predvolanie bolo včas doručené účastníkom, ich právnym zástupcom a svedkom).

Pojednávanie konané 17. februára 1997 (prítomní účastníci, ich právni zástupcovia, svedok Ing. E. H.) bolo z dôvodu nepripravenosti sudkyne zastupujúcej zákonnú sudkyňu (spis jej bol predložený 14. februára 1997) a nekompletnosti senátu odročené na neurčito.

Okresný súd 21. apríla 1997 stanovil termín pojednávania na 14. máj 1997. Vzhľadom na práceneschopnosť právnej zástupkyne odporcu (na jej žiadosť z 29. apríla 1997) bol stanovený termín pojednávania 6. máj 1997 zrušený.

Okresný súd 30. mája 1997 stanovil termín pojednávania na 25. august 1997. Na tomto pojednávaní (prítomní účastníci a ich právni zástupcovia) bol vypočutý svedok Ing. E. H. Po prednesoch účastníkov bolo pojednávanie odročené na neurčito s tým, že opätovne bude vypočutý svedok Ing. E. H. a svedkyňa Ing. N. bude predvolaná pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty.

Okresný súd 8. decembra 1997 stanovil termín pojednávania na 26. január 1998 (predvolanie doručené účastníkom, ich právnym zástupcom, svedkovi Ing. E. H.).

Sťažovateľ 16. januára 1998 predložil okresnému súdu písomné vyjadrenie, v ktorom žiadal doplniť dokazovanie.

Na pojednávaní konanom 26. januára 1998 (prítomní účastníci, ich právni zástupcovia, svedkyňa Ing. D. N.) bola vypočutá svedkyňa. Keďže súd nemohol pre krátkosť času doplniť dokazovanie v zmysle sťažovateľovho písomného návrhu zo 16. januára 1998, pojednávanie odročil na neurčito.

Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 30. januára 1998 navrhol ďalšie doplnenie dokazovania.

Okresný súd 13. júla 1998 stanovil termín pojednávania na 25. november 1998 (predvolal účastníkov a ich právnych zástupcov).

Podľa úradného záznamu na č. 1. 115 spisu mal sťažovateľ 12. augusta 1998 o 8. 30 h. telefonicky verbálne napadnúť zákonnú sudkyňu.

Okresný súd 13. augusta 1998 zrušil termín pojednávania stanovený na 25. november 1998 a zákonná sudkyňa 13. augusta 1998 predložila súdny spis na rozhodnutie o jej zaujatosti voči navrhovateľovi.

Krajský súd uznesením z 30. septembra 1998 rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Súdny spis bol vrátený

okresnému súdu 23. októbra 1998 a uznesenie krajského súdu bolo doručené účastníkom 6. a 11. novembra 1998.

Okresný súd 29. marca 1999 stanovil termín pojednávania na 5. máj 1999. Na tomto pojednávaní právni zástupcovia účastníkov konštatovali skončenie dokazovania a žiadali vo veci rozhodnúť. Pojednávanie bolo odročené na 10. máj 1999. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol návrh zamietnutý. Rozsudok č. k. 19 C 82/94-128 bol doručený účastníkom 8., resp. 12. júla 1999.

Sťažovateľ 27. júla 1999 podal proti rozsudku odvolanie, ktoré bolo doručené odporcovi 5. augusta 1999.

Súdny spis bol 16. augusta 1999 doručený krajskému súdu na odvolacie konanie (stanovisko odporcu bolo doručené krajskému súdu 7. septembra 1999).

Okresnému súdu bol 1. decembra 1999 vrátený súdny spis *„ako predčasne predložený z dôvodu, že neboli odstránené vady odvolania navrhovateľa“*.

Okresný súd 3. decembra 1999 vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa na odstránenie väd odvolania (výzva jej bola doručená 22. decembra 1999).

Sťažovateľ 4. januára 2000 predložil okresnému súdu *„Doplnenie odvolania k rozsudku...“*

Okresný súd 11. januára 2000 urgoval zaslanie odpovede na svoju výzvu z 3. decembra 1999. Právna zástupkyňa sťažovateľa 21. februára 2000 oznámila okresnému súdu, že sa stotožňuje s obsahom podania sťažovateľa zo 4. januára 2000 (*„Odvolanie je zároveň aj návrhom na opravu dôvodov rozhodnutia“*).

Okresný súd 22. februára 2000 opätovne zaslal súdny spis krajskému súdu na odvolacie konanie.

Okresnému súdu bol 7. apríla 2000 súdny spis opätovne vrátený *„bez meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že doteraz nebolo rozhodnuté... o návrhu... na opravu dôvodov rozhodnutia...“*

Okresný súd uznesením z 3. júla 2000 návrh na opravu dôvodov rozhodnutia zamietol.

Krajskému súdu bol 4. júla 2000 opätovne predložený súdny spis na odvolacie konanie.

Krajský súd uznesením z 27. februára 2001 prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Druhostupňové uznesenie bolo doručené okresnému súdu 26. apríla 2001 a účastníkom konania 14. a 23. mája 2001 (resp. 23. a 25. mája 2001).

Sťažovateľ 27. júla 2001, 18. júla 2001 a 17. septembra 2001 nahliadol do súdneho spisu.

Okresný súd 5. novembra 2001 požiadal sťažovateľa o oznámenie (upresnenie) relevantných skutočností, z ktorých vychádzal pri výpočte svojho nároku (požiadavky), a odporcu, aby zaslal súdu pracovné zmluvy troch pracovníkov, ktorí boli zaradení v rovnakej triede ako sťažovateľ, a oznámil mu ďalšie skutočnosti (sťažovateľ odpovedal 13. novembra 2001 a 23. novembra 2001. V súdnom spise na č. l. 198 až 210 sa nachádzajú pracovné zmluvy a platové dekréty pracovníkov odporcu zaradených v obdobnom funkčnom a platovom zaradení ako sťažovateľ).

Okresný súd 27. februára 2002 vyzval sťažovateľa na ďalšie „*doplnenie dokladov*“ (sťažovateľ požadované doručil 19. marca 2002).

Okresný súd 29. júla 2002 stanovil termín pojednávania na 11. september 2002 (predvolania boli doručené účastníkom 2. a 8. augusta 2002).

Na pojednávaní konanom 11. septembra 2002 (prítomní účastníci a ich právni zástupcovia) informoval súd o doterajšom priebehu konania a vyzval sťažovateľa „*na upresnenie petitu a chronologický postup jeho práce u zamestnávateľa*“. Po prednese sťažovateľa okresný súd pojednávanie odročil na 13. november 2002 „*z dôvodu špecifikácie petitu a založenia dokladov a zápisnice vyššie spomenutých*“.

Okresnému súdu bolo 24. októbra 2002 doručené sťažovateľove podanie označené ako „*Vyjadrenie k doplateniu rozdielu na mzde*“.

Podľa úradného záznamu z 28. októbra 2002 sťažovateľ osobne súdu oznámil, „*že on a jeho právna zástupkyňa nebudú dodávať ďalšie dôkazy. Udáva, že všetko už dodali*“.

Z dôvodu „*PN sudkyne*“ bol 6. novembra 2002 zmenený termín pojednávania na 15. január 2003. Na tomto pojednávaní (prítomní účastníci a ich právni zástupcovia) bola pripustená zmena petitu žaloby, bolo ukončené dokazovanie a okresný súd rozsudkom uložil odporcovi zaplatiť sťažovateľovi „*87.563,- Sk brutto spolu so 17 % úrokom*“.

z omeškania odo dňa 23. 11. 1995 do zaplattenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku“.

Rozsudok bol doručený účastníkom 24., resp. 26. marca 2003 a odporca ho 4. apríla 2003 napadol odvolaním. K odvolaniu sa 30. apríla 2003 písomne vyjadril sťažovateľ.

Súdny spis bol doručený krajskému súdu 13. júna 2003.

Krajský súd 28. novembra 2003 stanovil termín pojednávania na 24. marec 2003 (predvolanie bolo doručené účastníkom a ich právnym zástupcom). Na tomto pojednávaní (po prednesoch právnych zástupcov účastníkov) krajský súd prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Súdny spis bol vrátený okresnému súdu 26. mája 2004.

Sťažovateľ 31. mája 2004, 11. júna 2004 a 14. júna 2004 nahliadol do súdneho spisu.

Okresný súd 21., resp. 22. júna 2004 doručil uznesenie krajského súdu účastníkom.

Sťažovateľ 17. júna 2004 nahliadol do súdneho spisu a 23. júna 2004 požiadal okresný súd o vyžiadanie štatútu odporcu (platný od 1. januára 1992) a podaním z 25. augusta 2004 sa vyjadril k predmetu sporu.

Okresný súd 10. februára 2005 stanovil termín pojednávania na 20. apríl 2005.

Sťažovateľ 1. marca 2005 nahliadol do súdneho spisu.

Na pojednávaní konanom 20. apríla 2005 (po prednesoch právnych zástupcov účastníkov) okresný súd ukončil dokazovanie a rozsudkom návrh sťažovateľa zamietol. Rozsudok bol doručený účastníkom 25. mája 2005, resp. 6. júna 2005.

Sťažovateľ 23. mája 2005 a 29. júna 2005 nahliadol do súdneho spisu a 4. júla 2005 podal proti rozsudku z 20. apríla 2005 odvolanie.

Okresný súd uznesením zo 6. júla 2005 odvolanie sťažovateľa odmietol podľa ustanovenia § 209 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako „oneskorene podané“. Proti uzneseniu podal sťažovateľ 22. júla 2005 odvolanie, ktoré doplnil dodatkom 26. júla 2005.

Krajský súd uznesením z 28. septembra 2005 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Súdny spis bol vrátený okresnému súdu 27. októbra 2005 a uznesenie bolo doručené účastníkom 8., resp. 14. novembra 2005

B

Z právne relevantných skutočností charakterizujúcich (a aj hodnotiacich) postup okresného súdu v predmetnej veci považoval ústavný súd za dôvodné uviesť (citovať z odôvodnení druhostupňových rozhodnutí a tiež z pokynov krajského súdu):

1. Z uznesenia mestského súdu č. k. 13 Co 305/95-38 z 19. februára 1996, ktorým bol zrušený prvostupňový rozsudok z 15. júna 1995:

„(...) Odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 písm. e) O. s. p. dospel k záveru, že rozhodnutie súdu I. stupňa nie je vecne správne, odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Súd I. stupňa nezistil náležitým spôsobom skutočný stav veci, nevykonal dokazovanie v náležitom rozsahu, vyslovený právny záver je nesprávny. (...)

Keďže súd I. stupňa nezistil riadne skutočný stav, nezisťoval, akú konkrétnu prácu vykonával navrhovateľ, čo je rozhodujúce pre posúdenie výšky mzdy, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v zmysle § 221 ods. 1 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil v zmysle § 221 ods. 2 cit. ust. na ďalšie konanie. (...)“

2. Z uznesenie krajského súdu č. k. 16 Co 26/00-182 z 27. februára 2001, ktorým bol zrušený prvostupňový rozsudok z 10. mája 1999: *„(...) Z obsahu spisu nevyplýva jednoznačne čoho sa navrhovateľ domáha. Navrhovateľ sa pôvodne domáhal doplatenia mzdy za obdobie júl 1992 až marec 1993 vo výške 33.000,- Sk. Návrhom z 10. 5. 1995 žiadal rozšíriť doplatenie mzdy za obdobie od 1. 4. 1993 do 26. 10. 1994 v sume 70.000,- Sk. Na pojednávaní 5. 5. 1999 už žiadala jeho zástupkyňa doplatok mzdy od júla 1992 do marca 1993 v sume 33.370,- Sk. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je zrejmé na aké obdobie bolo dokazovanie zamerané.*

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo

nevykonali i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Prvostupňový súd sa týmito ustanoveniami neriadil.

Výrok rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom dokazovania a vyhodnoteniu dôkazov. To sa musí prejsť v odôvodnení rozhodnutia, dôvody musia byť jasné a presvedčivé.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje podrobný prednes svedkov, ale neobsahuje, čo súd z výpovedí zistil a aké okolnosti mal súd preukázané. Z odôvodnenia nie je zrejmé na základe čoho usúdil súd prvého stupňa, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a vôbec akú prácu za žalované obdobie vykonával.

Z odôvodnenia nevyplýva podľa akého právneho predpisu súd vec posúdil. (...)“

3. Z uznesenia krajského súdu č. k. 2 Co 136/03-268, ktorým bol zrušený prvostupňový rozsudok z 15. januára 2003: «(...) Odvolací súd je toho názoru, že doteraz vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, akú prácu navrhovateľ v uplatňovanom období skutočne vykonával. Preto záver súdu prvého stupňa pri vyčíslení mzdového nároku navrhovateľa vychádzajúc z porovnania mzdy ním uvedených pracovníkov je predčasný. (...)

Úlohou súdu prvého stupňa bude doplniť dokazovanie, prípadne i znaleckým posudkom potrebným pre jednoznačné ustálenie akú skutočnú prácu navrhovateľ vykonával v uplatňovanom období, teda do akej funkcie mal byť zaradený podľa popisu ním skutočne vykonávanej práce a následne stanoviť, akú mal mať mzdu v súlade s vtedy platnými mzdovými predpismi. Až po takomto ustálení bude možné mzdu vyčísliť spôsobom, ako už postupoval súd prvého stupňa, samozrejme zohľadniac právne následky spojené s doručením výpovede a určením jej neplatnosti. (...)

Odvolací súd súčasne upozorňuje súd prvého stupňa, že podľa § 156 ods. 3 O. s. p., len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný. V danej veci písomne vyhotovený rozsudok t.j. výrok rozsudku nezodpovedá výroku rozsudku tak, ako bol vyhlásený. Konkrétne v rozsudku ako bol vyhlásený chýba výrok „vo zvyšku súd návrh zamietá“, ktorý výrok už je v jeho písomnom vyhotovení. (...)»

4. Z pokynu krajského súdu sp. zn. 19 Co 215/99 z 29. októbra 1999: „(...) *Spis vraciame bez rozhodnutia ako predčasne predložený z dôvodu, že neboli odstránené vady dovolania navrhovateľa.*

Je potrebné právnu zástupkyňu navrhovateľa vyzvať na doplnenie dôvodov odvolania (§ 205, § 42 ods. 3 O. s. p.), najmä toto kvalifikovane zdôvodniť, aby bolo zrejmé čoho sa svojim odvolaním domáhajú, ako žiadajú vo veci rozhodnúť a pod., pod následkami zastavenia odvolacieho konania (§ 43 ods. 2 O. s. p.).

Potom spis opätovne predložte odvolaciemu súdu. (...)“

5. Z pokynu krajského súdu sp. zn. 16 Co 61/00 z 31. marca 2000: „(...) *Spis opätovne vraciam bez meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že doteraz nebolo rozhodnuté súdom prvého stupňa o návrhu navrhovateľa (č. l. 133, č. l. 175) na opravu dôvodov rozhodnutia, o ktorom je potrebné rozhodnúť v zmysle § 165 O. s. p.*

Potom spis opätovne predložte odvolaciemu súdu s novou predkladacou správou. (...)“

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

2. Podpredsedníčka okresného súdu poverená zastupovaním predsedu vo svojom vyjadrení k opodstatnenosti sťažnosti okrem iného uviedla:

„(...) Priebeh konania bol zo strany vedenia Okresného súdu Bratislava I, Krajského súdu v Bratislave a MS SR na základe sťažnosti navrhovateľa od 26. 02. 1997 sledovaný. Sťažnosť sťažovateľa bola hodnotená ako nedôvodná.

Neboli zistené skutočnosti svedčiace o narušovaní dôstojnosti súdneho konania súdnymi osobami, ani prietahy v konaní zavinené zákonnou sudkyňou JUDr. E. B.

Z obsahu spisového materiálu tunajšieho súdu sp. zn. 19 C 168/94 a sťažnostného spisu Spr. 2012/97 je zrejmé, že k zbytočným prietahom v predmetnom konaní nedochádzalo a skutočnosť, že navrhovateľ nebol úspešný v konaní nie je dôvodom na konštatovanie, že v predmetnom konaní bolo porušené právo navrhovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní. Subjektívne zavinenie konajúcich zákonných sudkýň zistené nebolo. Vzhľadom na predmet sporu ako i skutočnosť, že v odd. 19 C bol vybavovaný neúmerne vysoký počet vecí popri priemernom mesačnom nápade, súd vo veci konal bez zbytočných a ním zavinených prietáhov.

Ctený ÚS SR, aby boli vzaté uvedené skutočnosti na vedomie a sťažovateľovi neboli priznané finančné zadosťučinenie a to z dôvodu, že k zavinenému prietahu v konaní nedošlo, na konanie súdu v predmetnej veci mali vplyv objektívne skutočnosti a vyslovený právny názor súdu prvého a druhého stupňa. Neúspech sťažovateľa v konaní ako navrhovateľa nemôže byť kompenzovaný finančným zadosťučinením. (...)“

K vyjadreniu podpredsedníčky okresného súdu zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľa, v ktorom uviedol:

«(...) Sťažovateľ je účastníkom konania, ktoré sa na okresnom súde začalo dorúčením sťažovateľovho podania dňa 5. marca 1993, čiže viac ako 12 rokov pred podaním sťažnosti. Okresný súd uznesením z 13. decembra 1993 vylúčil vec (časť pôvodného návrhu) na samostatné konanie, ktoré bolo v ďalšom vedené na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 82/94. Predmetom konania je návrh navrhovateľa na doplatenie rozdielu mzdy. Ide teda o spor pracovno-právneho charakteru, ktorý berúc do úvahy prácu ako zdroj sťažovateľových príjmov a obživy) má pre sťažovateľa úplne esenciálnu povahu. (...)

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že predmetné konanie sa začalo viac ako 12 rokov pred podaním ústavnej sťažnosti a ku dňu jej podania nebolo právoplatne skončené. Predmetný spor je sporom pracovno-právnej povahy, ktorého charakter je obzvlášť senzibilný na dĺžku trvania konania. V tejto súvislosti je potrebné spomenúť skutočnosť, že konanie o neplatnosť výpovede, od ktorého bolo konanie 19 C 82/94 vylúčené na samostatné konanie sa už právoplatne skončilo úspechom sťažovateľa – teda rozsudkom konštatujúcim, že výpoveď, ktorá mu bola daná je neplatná. Paradoxne ekonomickej reflexie tohto výroku sa sťažovateľ nedočkal ani po 12 rokoch od začatia konania.

V konaní 19 C 82/94 okresný súd vydal štyri rozsudky, z ktorých tri boli odvolacím súdom zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Až zarážajúco pôsobí fakt, že okresný súd prvý raz ukončil vo veci dokazovanie v roku 1995, čiže už v roku 1995 (desať rokov pred podaním ústavnej sťažnosti) disponoval dostatočným penzom informácií na to, aby mohol vo veci meritórne rozhodnúť. Napriek tomu mu trvalo ďalšie štyri roky, kým vydal „druhý rozsudok“ a potom ešte ďalšie štyri roky kým vydal „tretí rozsudok. Aj posledný zmienený rozsudok však bol odvolacím súdom zrušený.

Pohľad na chronológiu tohto konania pôsobí až tragikomickým dojmom, osobitne, keď si recipient informácie uvedomí fakt, že ide o pracovno-právny spor a keď prihliadne na vek sťažovateľa (70 rokov). Chladnokrvne potom pôsobí tvrdenie podpredsedníčky okresného súdu v liste sp. zn. Spr. 2012/97, že „... je zrejmé, že k zbytočným prietahom v predmetnom konaní nedochádzalo a skutočnosť, že navrhovateľ nebol úspešný v konaní nie je dôvodom na konštatovanie, že v predmetnom konaní bolo porušené právo navrhovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietahov...“ Opak je pravdou, konanie trpelo prietahmi, či už bezprostrednými – spočívajúcimi v úplnej nečinnosti (napríklad od 13. decembra 1993 do 6. decembra 1994 a mnohými ďalšími) alebo spočívajúcimi

v neefektívnej činnosti okresného súdu (tu ide takmer o celé konanie, osobitne treba upozorniť napríklad na fakt, že okresný súd natoľko dostatočne zistil skutkový stav pred vydaním „prvého rozsudku“, že pred vydaním „druhého rozsudku“ ešte preventívne šesťkrát pojednával). Neefektívnosť činnosti okresného súdu je ďalej celkom zjavná nielen z celkovej dĺžky trvania predmetného konania ale aj z jeho jednotlivých častí – viacnásobné neúspešné pokusy postúpiť spis krajskému súdu, opakované rušenie rozhodnutí krajským súdom a vracanie vecí na ďalšie konanie, množstvá neefektívnych pojednávanií, neúspešný pokus o vylúčenie sa konajúcej sudkyne a pod.

Vzhľadom na nečinnosť okresného súdu a na existenciu už označených prietáhov podal sťažovateľ predsedovi okresného súdu množstvo sťažností na prietahy v konaní. Napriek týmto sťažnostiam však prietahy v konaní odstránené neboli. (...)»

3. Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' vecí, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu vecí) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 82/94, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania boli mzdové nároky sťažovateľa, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

3.1. Posudzovanú vec ústavný súd nepovažuje za právne a ani fakticky zložitú. V danej veci je potrebné poukázať najmä na usmernenie mestského súdu v jeho rozhodnutí z 19. februára 1996, v súlade s ktorým mal okresný súd postupovať pri zisťovaní skutočného stavu veci a získať tak v podstatne kratšej (skoršej) dobe materiálny základ na jej rozhodnutie.

3.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, t. j. správania sťažovateľa v predmetnom konaní, ústavný súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktorých dôsledkom by bolo neúmerné predĺženie doby konania, resp. ktoré by mohli mať negatívny vplyv na jeho priebeh. Úprava petitu žaloby, doplňovanie návrhov na dokazovanie, návrh na mimosúdne riešenie sporu a odvolania proti prvostupňovým rozhodnutiam, neboli rozhodujúcimi skutočnosťami pôsobiacimi na priebeh (spôsob vedenia) a celkovú dĺžku konania.

3.3. Ústavný súd ďalej skúmal postup okresného súdu v posudzovanom konaní z hľadiska zisťovania eventuálnych dôvodov (príčin) sťažovateľom namietaného porušenia označeného základného práva.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že konanie v predmetnej veci od jej nápadu na okresný súd 5. marca 1993 do podania sťažnosti ústavnému súdu (22. júla 2005) trvalo vyše 12 rokov (resp. od vylúčenia náhrady rozdielu na mzde na samostatné konanie 13. decembra 1993 vyše 11 rokov). Konanie v predmetnej veci bolo ukončené odmietnutím odvolania sťažovateľa (proti rozsudku okresného súdu z 20. apríla 2005) ako oneskorene podané.

Za posudzované obdobie okresný súd vytýčil 19 pojednávanií, z ktorých bolo 13 vykonaných. Pojednávanie konané 18. decembra 1996 bolo na návrh právnej zástupkyne sťažovateľa na vykonanie pokusu o zmier odročené; pojednávanie konané 17. februára 1997 bolo pre nepripravenosť zastupujúcej sudkyne odročené. Na pojednávaní konanom 10. mája 1999 bol vyhlásený rozsudok. Termín pojednávania stanovený na 13. november 2002 bol pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne zmenený na 15. január 2003. Termíny dvoch pojednávanií boli zrušené (14. mája 1997 pre práceneschopnosť právnej zástupkyne odporcu a 25. novembra 1998 pre námietku zaujatosti vyslovenú zákonnou sudkyňou).

Okresný súd vo veci štyrikrát rozhodol rozsudkom (pozri vyššie chronologický prehľad úkonov okresného súdu v časti II. A odôvodnenia), z čoho odvolací súd zrušil tri rozsudky z dôvodov uvedených vyššie v časti II. B odôvodnenia tohto nálezu (posledný rozsudok okresného súdu nemal krajský súd možnosť vecne preskúmať z dôvodu odmietnutia sťažovateľovho odvolania ako oneskorene podaného).

Na základe posúdenia postupu okresného súdu vyplývajúceho zo súdneho spisu sp. zn. 19 C 82/94 ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol:

- od 13. decembra 1993 (vylúčenie mzdového nároku na samostatné konanie) do 22. novembra 1994 (stanovenie termínu pojednávania) t. j. v trvaní vyše 11 mesiacov (keď len na základe pokynu z 15. apríla 1994 žiadal pripojenie súdneho spisu sp. zn. 9 C 29/93);
- od 23. októbra 1998 (vrátenie spisu z krajského súdu) do 29. marca 1999 (stanovenie termínu pojednávania), t. j. v trvaní vyše 5 mesiacov (keď len doručoval druhostupňové rozhodnutie);

- od 16. augusta 1999 (doručenie spisu na odvolanie konania) do 4. júla 2000 (opätovné doručenie spisu krajskému súdu), t. j. v trvaní vyše 10 mesiacov (keď bol súdny spis 1. decembra 1999 a 7. apríla 2000 vrátený späť okresnému súdu ako predčasne predložený);

- od 26. apríla 2001 (doručenie súdneho spisu z krajského súdu) do 5. novembra 2001 (výzva sťažovateľovi) t. j. v trvaní vyše 6 mesiacov;

- od 23. novembra 2001 (odpoveď sťažovateľa) do 29. júla 2002 (stanovenie termínu pojednávania), t. j. v trvaní vyše 8 mesiacov (keď okresný súd len opätovne vyzýval sťažovateľa na podanie ďalšej informácie);

- od 26. mája 2004 (vrátenie súdneho spisu z krajského súdu) do 10. februára 2005 (stanovenie termínu pojednávania), t. j. v trvaní vyše 8 mesiacov,

t. j. spolu vyše 48 mesiacov (vyše 4 rokov), bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, resp. nevykonal vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádzal. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť (resp. nízku efektívnosť procesných úkonov) okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou ani správaním účastníkov konania, ale postupom okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto prietahy, nemožno akceptovať. Vysoká zaťaženosť vo veci konajúcich sudkýň nemôže byť na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vychádzajúc zo svojej judikatúry ústavný súd nad rámec vyššie uvedených konštatácií ešte poznamenáva, že občianske súdne konanie, ktoré bez právoplatného rozhodnutia súdu trvalo tak dlho, ako je tomu v danej veci, je konaním nezlučiteľným s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. Nadväzujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, ktorú si ústavný súd osvojil pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (ustanoveného čl. 48 ods. 2 ústavy), ústavný súd zdôrazňuje v zásade obsahovú príbuznosť (totožnosť, nie odlišnosť) týchto práv.

Konanie v neprimeranej lehote v kontexte uvedeného znamená teda súčasne aj konanie so zbytočnými priet'ahmi (oboje spôsobujú pretrvávajúci stav právnej neistoty účastníkov konania).

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Vzhľadom na skutočnosť, že posudzovaná vec bola 28. júna 2005 právoplatne skončená, ústavný súd sa návrhom s'ťažovateľa, aby prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, nezaoberal.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

S'ťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 130 000 Sk, ktoré odôvodnil tým, že: *«V dôsledku nesprávneho a protiústavného postupu okresného súdu je s'ťažovateľ neprimerane dlhý čas vystavený značnej právnej neistote. Predmet konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 82/94 priamo súvisí s bytostnými a existenčnými záujmami s'ťažovateľa – ide o pracovno-právny spor týkajúci sa zaplatenia mzdy za vykonanú prácu. S'ťažovateľ rozhodne nepatrí do „silnej príjmovej skupiny“ o čom v konečnom dôsledku svedčia aj dôvody na základe ktorých ústavný súd rozhodol o ustanovení právneho zástupcu s'ťažovateľovi v tomto konaní. Predmet konania na okresnom súde v sebe z pohľadu s'ťažovateľa obsahuje navyše silne emotívny prvok.*

Pocity krivdy a zúfalstva, ktoré sú spôsobené niekoľkoročným nekonaním (ignoranciou) okresného súdu resp. jeho absolútne neefektívnou činnosťou, s'ťažovateľ znáša zle. Negatívne pocity vyvolané postupom okresného súdu spôsobujú s'ťažovateľovi permanentný stres a ohrozujú (pokiaľ nie poškodzujú) jeho zdravie.

Z uvedených dôvodov je sťažovateľ toho názoru, že samotné deklarovanie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno považovať za dostatočné.»

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadosťúčením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za dôvodné priznať mu finančné zadosťúčinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä s ohľadom na celkovú dĺžku konania a jeho význam pre sťažovateľa považuje za primerané vo výške 80 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťúčinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia ustanoveným advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) z 11. januára 2006 a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu doručené ústavnému súdu 16. januára 2006. Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. 1/6 z výpočtového základu 16 381 Sk) je 2 730 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušálom 164 Sk sumu 2 894 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté

právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje spolu sumu (za tri úkony právnych služieb) 8 682 Sk.

Vzhľadom na to, že advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), vyššie uvedená suma sa zvyšuje o 19 %. Trovy právneho zastúpenia teda predstavujú celkom sumu 10 331,50 Sk vrátane DPH.

Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je odôvodnená aplikácia ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, že požadovaná náhrada trov právneho zastúpenia zodpovedá platným právnym predpisom, a preto priznal ustanovenému právnenému zástupcovi sťažovateľa odmenu vo výške 10 331,50 Sk.

Keďže ústavný súd po splnení podmienok ustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu uhradiť ustanovenému právnenému zástupcovi trovy právneho zastúpenia.

Podľa ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet ústavného súdu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2006